

LÁ THƯ MỤC VỤ

Tôi đến phân trại B của trại Trùng Giời A 20 được ba tuần lễ thì có đội văn nghệ từ Nha Trang đến trình diễn mừng cái ngày gọi là ‘sinh nhật Hồ Chí Minh’. Đây là lần đầu tiên tôi dự văn nghệ kể từ ngày miền Nam rơi vào tay cộng sản. Tài diễn xuất của các anh chị em nghệ sĩ tuy ở một tỉnh lẻ nhưng rất điêu luyện nhất là dưới những cặp mắt của các tù nhân. Tôi được ngồi - dĩ nhiên là ngồi bẹp dưới đất - sát bên linh mục Nguyễn Tiến Khẩu, và vì lệnh ‘cấm phát biểu linh tinh’ nên ai nấy đều im lặng theo dõi các tiết mục ca vũ nhạc kịch. Khi về đến buồng giam, cha Khẩu nói nhỏ vào tai tôi : “Diễn xuất: Đạt ! Nhưng nội dung: Tuyên truyền láo!”

Chỉ trích và khinh miệt những ai vượt biên qua câu hát : “*Tôi muốn nói với em, cô gái Việt lạc loài phương xa, rằng bầu trời California làm sao như nắng Sài Gòn...*” . Toàn dân đang khốn khổ, tù nhân càng thêm khổ hơn mà vẫn phải nghe : “*Qua hết rồi những năm thương đau...*” . Coi thường mạng sống của cùng một giống nòi, giết càng nhiều càng tốt miễn áp đặt cái chủ nghĩa hoang tưởng lên quê hương : “*Đường vinh quang xây xác quân thù...*” . Nhất là quảng cáo cho một viễn tưởng rất hảo huyền : “*Từ trận thắng hôm nay, ta xây lại bằng mười...*” hoặc : “*Vận Nước đã đến rồi, bình minh chiếu khắp nơi...*” . Đúng là tuyên truyền láo !

Cộng sản là bậc thầy về tuyên truyền, chịu tốn bạc tỉ để tuyên truyền, nhất là tuyên truyền láo. Angela Merkel (Thủ Tướng Đức) từng nhận xét : “*Cộng sản là một chế độ tạo ra gian dối*”. Hãy nghe hai vị công thần của chế độ cộng sản Việt Nam, là Trần Quốc Thuận và Nguyễn Khải can đảm nhận xét rằng : “*Người ta nói dối lem lem. Người ta nói dối mọi nơi, mọi chốn và mọi lúc*”, và : “*Ngày nay người ta phải nói dối mà sống. Nói dối lâu ngày thành thói quen. Thói quen lâu ngày thành đạo đức, mà cái đạo đức ấy rất mất đạo đức. Nhưng nó lại là đạo đức của cách mạng !*”. Mahatma Gandhi, vị cha già của dân tộc Ấn Độ, đã từng áp dụng câu nói của Chúa Giêsu khi các phóng viên hỏi ông về chủ nghĩa cộng sản, rằng : “*Quý vị cứ xem quả thì biết cây*”.

Xây dựng trên cái hoang tưởng rồi áp đặt cái hoang tưởng ấy lên con người, nên suốt thế kỷ vừa qua cái cỗ máy điên rồ ấy đã giết chết hơn một trăm triệu nhân mạng. Nơi nào cái con quái vật ấy xuất hiện, nơi ấy không thể có âm no tự do cho người dân, ngược lại chỉ có tội ác, gian dối, ngu dốt và kiệt quệ. Lý thuyết của cải là của chung, phải được giữ chung rồi phân phối tùy theo nhu cầu của từng người, từng là ước mơ từ xa xưa của nhiều bậc hiền triết, nhưng tất cả đã nhận ra rằng trên thực tế không thể áp dụng được. Nên để tăng sức quyền rũ, cộng sản phải quảng cáo láo và tuyên truyền láo hầu vẽ lên một cái thiên đường hảo huyền.

Nghệ thuật ‘Tiếp-Thị’ (marketing) hay nói cách bình dân là quảng cáo bán hàng, là nghệ thuật trưng bày một hình ảnh thật hấp dẫn để lôi cuốn thị hiếu khách hàng, càng hấp dẫn càng dễ moi tiền thiên hạ. Cộng sản tỏ ra rất xuất sắc về nghệ thuật ‘Tiếp-Thị’ khi tuyên truyền rằng hãy theo chủ nghĩa cộng sản để cùng nhau xây dựng một thiên đàng ngay ở trần gian này. Hấp dẫn quá ! Ai mà không theo ! Ngược lại, Chúa Giêsu không giỏi về ‘Tiếp-Thị’ chút nào. Ai đời muốn kêu mời người khác theo mình mà không phô trương một viễn tượng tươi sáng, lại còn nói rõ ràng cứ phải vất vả thập giá, cứ phải chịu nhiều đau khổ nếu muốn theo Ngài.

Nếu Đấng Sáng Lập Kitô Giáo đã tuyên bố như thế, chúng ta có thể hiểu rằng Kitô Giáo có cách ‘Tiếp-Thị’ như sau : “*Hãy gia nhập vào Đạo này, các bạn sẽ được cung cấp những đặc sản sau đây : Đau khổ, bắt bớ, kỳ thị, ghen ghét, giam cầm và chết chóc. Hãy nhìn những vị anh hùng của chúng tôi : Phêrô bị đóng đinh ngược đầu xuống đất, Phaolô bị trăm quyết (chém đầu), Stêphanô bị ném đá, Gioan bị ném vào chảo dầu đang sôi...Chúng tôi cam đoan rồi các bạn cũng sẽ nếm những đặc sản ấy. Tất cả những món ấy đã được Đấng Sáng Lập Đạo chúng tôi gọi rõ ràng là **vác thập giá mà theo Ngài** . Liệu các bạn còn muốn gia nhập chẳng?”*

Hình như có điều gì không ổn, thậm chí có thể nói là sai khi nghe ba chữ **vác thập giá**. Theo tôi, **vác** tức là kê vai vào, là nâng cái gánh nặng trên vai mình, nói rõ ra là sự dấn thân, sự cam kết với lòng tận tụy. Thử hỏi cuộc sống con người có điều chi không đòi hỏi phải cam kết, phải dấn thân không ? Hãy nhìn các bạn trẻ trong cộng đoàn, có bạn nào muốn thi đậu Tú Tài mà không tận tâm học hành ? Có bạn nào muốn làm bác sĩ, nha sĩ, kỹ sư...mà không cần phải chịu khó hy sinh những thú vui làm mất thì giờ để vùi đầu ngồi học ? Có bạn nào muốn làm lực sĩ đoạt huy chương vàng mà không cần ăn uống theo chế độ và kiên trì tập luyện ? Có thương hiệu làm ăn nào muốn ăn nên làm ra mà cả vợ lẫn chồng không thức khuya dậy sớm và siêng năng làm việc ? Có gia đình nào muốn hạnh phúc mà mỗi người trong nhà không chịu dẹp bỏ tính ích kỷ ? Vậy, theo Ngài tức là cùng chết với Ngài, nhưng Ngài đã sống lại thật rồi, nên những ai theo Ngài có quyền hy vọng và vui mừng để khi kê vai vào **vác thập giá** mà lòng vẫn tràn ngập niềm vui.

